

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-09-000 183
Бањалука, 27.01.2010.године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиле - противтужене А.С., кћери С. из В., заступа је А. И., адвокат из Г., ..., против туженог – противтужиоца С.С., сина А. из Г., заступају га пуномоћници М.К. и М.Ђ., адвокати из Г., ..., ради законског издржавања, одлучујући по ревизији туженог - противтужиоца против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 722 од 28.10.2008. године, на сједници одржаној дана 27.01.2010. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 072-0-П-07-000 230 од 13.05.2008. године измјењена је пресуда Окружног суда у Бањој Луци број Гж-1715/05 од 19.02.2007. године тако да је тужени обавезан да по основу законског издржавања плаћа тужилци износ од по 25% мјесечно од зараде коју остварује у ЈПШ Ш. РС а.д. С., Ш.Г. Г., почев од 23.04.2007. године као дана подношења тужбе, па док за то постоје законски услови или до другачије одлуке суда и то тако да доспјеле оброке плати одједном, а будуће да плаћа од 1. до 5. у мјесецу, као и да јој накнади трошкове поступка у износу од 700,00 КМ у року од 30 дана. Истовремено, одбијен је његов противтужбени захтјев да престане његова обавеза издржавања тужиле на основу пресуде Основног суда у Градишци број П-177/04 и пресуде Окружног суда у Бања Луци број Гж-1715/05 почев од дана подношења противтужбе.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 722 од 28.10.2008. године одбијене су као неосноване жалбе странака против те првостепене пресуде тако да је она у цјелини потврђена.

Благовременом ревизијом тужени – противтужилац оспорава законитост те другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права предлажући да се она укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење у другом вијећу.

У благовременом одговору на ревизију тужила - противтужена оспорава њене наводе и предлаже да се она одбије као неоснована.

Размотривши ревизије и побијану пресуду по одредбама члана 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), затим одговор тужиле – противтужене, као и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произлази да је тужила рођена 1984. године и да због тешког облика епилепсије није способна за обављање послова изабране професије, послове куvara, иако има срдњу стручну спрему за такве послове. Такођер произлази да није способна ни за друге послове који би се обављали на висини, поред ватре, воде, електричних уређаја или на текућој траци, као ни за ноћни рад и рад у смјенама. То утврђење се заснива на налазима и мишљењима вјештака медицинске струке др Н.З.-Р. (психијатра), др Ј.К. (специјалисте за област медицине рада) и др Ј.П. (неуропсихијатра), а дјелимично и вјештака др М.С. (психијатра). Отуда се приговор туженог да радна неспособност тужиле није правилно утврђена указује неоснованим. Неспорна је чињеница да је престала обавеза туженог да плаћа издржавање за његовог сина А.1 у проценту од 15% од његове зараде, колика је била и његова обавеза према тужили по напријед наведеним ранијим пресудама истог првостепеног суда и Окружног суда у Бањој Луци.

Полазећи од таквог чињеничног стања, овај (ревизиони) суд налази да су нижестепени судови правилно судили кад су примјеном одредаба члана 233. став 2. и члана 263. Породичног закона („Службени гласник Републике Српске“ број 54/02) усвојили тужбени захтјев тужиле тако што су на основу одредаба члана 259. став 1. и 2. и члана 261. тога закона обавезали туженог да од дана подношења тужбе у овој ствари, па надаље за издржавање тужиле плаћа износ од 25% од његове зараде коју остварује код свог послодавца. Самим тим противтужбени захтјев да престане његова обавеза издржавања тужиле указује се неоснованим, како то правилно налазе и нижестепени судови.

Ревизиони приговор да тужила, заједно са својом мајком и братом А.1, живи код њене бабе по мајци, која, наводно, остварује право на пензију и издаје своју дворишну зграду у закуп и да тако остварена средства заједнички троше, није основан и за случај да су ти наводи истинити – с обзиром на редослед обавезе издржавања одређен чланом 240. став 1. Породичног закона.

Тужилац уствари оспорава чињенично стање на којем су нижестепене пресуде засноване, па се већ из тог разлога ревизија указује неоснованом, јер се по том основу она не може изјавити према изричитим одредбама члана 240. став 2. ЗПП.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози из члана 240. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП због којих је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који би се односили на страначку способност за заступања странака у овом спору, па се отуда ревизија туженог – противтужиоца одбија као неоснована на основу члана 248. тога закона.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић